

že doložka »výplata v Praze« znamená, že československá valuta měla zůstatí v tuzemsku, nezakládá vady odvolacího řízení po rozumu § 503 čis. 2 c. ř. s. Zároveň však plyne z toho, co uvedeno, že odvolací soud, potvrdiv rozsudek prvního soudu, jímž žaloba byla zamítnuta, neposoudil věc mylně po stránce právní (§ 503 čis. 4 c. ř. s.).

Čis. 1586.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 8. dubna 1920, čis. 275 sb. z. a n.) nevztahuje se na toho, kdo měl dříve naturální byt na základě § 3 zákona ze dne 19. března 1920, čis. 186 sb. z. a n., aniž by při skončení služebního poměru bylo umluveno nájemné výslovně nebo konkludentním činem.

(Rozh. ze dne 28. března 1922, Rv II 112/22.)

Žalovaný, četnický důstojník, užíval služebního bytu a, když se zdráhal, odešel na odpočinek, byt opustiti, žaloval ho četnický ubytovací fond o vyklizení bytu. Oba nižší soudy žalobě vyhověly, odvolací soud uvedl v důvodech: Nesprávné právní posouzení spatřuje odvolatel v názoru prvního soudce, že se tu jedná o naturální byt a nikoliv o najatý byt na základě nájemní smlouvy. Odvolací soud však přisvědčuje prvnímu soudci. Naturální (služební) byt jest vždy jen přívěskem služební smlouvy, nepřihlížeje k tomu, zda platí se za byt odměna čili nic. Užívání takového bytu jest posuzováti dle ustanovení o služební smlouvě a nikoliv dle smlouvy nájemní. Z ustanovení § 3 zák. ze dne 11. března 1920, čis. 186 sb. z. a n. vyplývá zřejmě, že se četnickým důstojníkům byty nepro-
najímají, nýbrž že se jim přikazují naturální byty za jistou odměnu, již lze vysvětliti tím, že se u těchto důstojníků jako u jiných státních zaměstnanců má platem v hotovosti krýti též potřeba bydlení. Dostali-li by tedy byt bezplatně, požívali by částečně dvojnásobných příjmů. Nebylo-li denním rozkazem ze dne 9. března 1920, v němž se též mluví o naturálním bytě odvolatele, přikázání tohoto bytu výslovně omezeno na dobu aktivní služby, nelze z toho, jak samozřejmě, souditi, že se byt přikazuje přes tuto dobu. Formálního vzdání se bytu nebylo třeba, když žalovaný šel do pense; ukončením služebního poměru pozbyl právního důvodu, byt nadále podržeti. Také ujištění představeného žalovaného, že nikdo odvolatele nemůže nutiti, by byt opustil, bylo by úplně bezvýznamným, jelikož představený ve službě není s to, by naložil se služebním bytem; prohlásil tím zajisté jen svůj osobní názor, jenž není rozhodným. Že byl žalovanému, když byl dán na odpočinek, byt ještě po několik měsíců ponechán, a to proti placení odměny, z toho nelze souditi, že nájemní smlouva byla mlčky uzavřena. Toto trpění neznámá ještě uzavření nájemní smlouvy, jež by se mohlo státi jen za spolupůsobení zákonného zastupitelstva žalujícího fondu. Taktéž jest úplně bezvýznamným, že dotyčná budova jest erárem jen najata a že není erárním stavením. Ustanovuje-li § 32 zák. o ochraně nájemníků jisté výjimky, pro které ochrana nájemníků neplatí, nelze z toho souditi, že jest toho zákona používati tam, kde nájemní smlouvy není.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolací soud sdílí názor druhé stolice a poukazuje dovolatele na důvody napadeného rozsudku s dodatkem, že sporný právní poměr nutno posuzovati dle § 3 zákona ze dne 19. března 1920, čís. 186 sb. z. a n., jenž nabyl účinnosti dnem 1. ledna 1920. O nájemním poměru nelze mluvit ani proto, že náhrada za užívání naturálního bytu žalovaného nebyla umluvena mezi stranami, jak to předpokládá pojem nájemného ve smyslu §§ 1090 a násl. obč. zák., nýbrž určena dle § 3 zákona o úpravě služebních požitků četnictva, což též vyplývá z dopisu zemského četnického velitelství. Tohoto právního rázu tato náhrada nepozbyla tím, že žalovaný i po skončení služebního poměru bytu používal, neboť ani dle přednesu žalovaného nedošlo k výslovnému uzavření nájemní smlouvy a k ujednání nájemného. Mlčky nájemní smlouva nebyla uzavřena, jelikož dle § 863 obč. zák. lze mlčky projevovati vůli pouze takovými činy, jež neponechávají žádného rozumného důvodu k pochybnostem. Takových činů oprávněného representanta žalujícího ubytovacího fondu žalovaný v první stolici neuvedl; nehledě k tomu dlužno pochybovati o tom, že by četnická správa, jež se snaží, zajistiti byty činným příslušníkům četnického sboru za nynější bytové nouze uzavírala nájemní smlouvy s dostojníky, již byli přeloženi na trvalý odpočinek. Jelikož zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 275 sb. z. a n. chrání nájemníky a nájemního poměru zde není, jest zbytečný poukaz dovolateluv na vládní nařízení o ochraně zaměstnanců používajících bezplatného bytu a na zákon o poměrech domovníků.

Čís. 1587.

Žaloba o zmatečnost. Právní moc čítá se ode dne doručení zástupci prý nepovolanému, lhůta § 534 čís. 2 c. ř. s. ode dne doručení s t r a n ě samé.

Výrazem »dluhopis« čl. 274, odstavec druhý, obch. zák. míní se též směnky. Protidůkaz, že nejde o jednání, náležející ku provozování obchodu, musí se podávati z listiny samé. Není zjednán tím, že obchodník se podepsal jménem občanským, od firmy se uchylujícím.

(Rozh. ze dne 28. března 1922, Rv II 119 22.)

Směnečný příkaz, vydaný o směnce přijaté S. N-em byl doručen dne 29. března 1921 Gustavu N-ovi, prokuristovi firmy Zikmund N., jenž o něm dále ničeho nezařídil. Dne 12. července 1921 podal Zikmund N. žalobu o zmatečnost, ježto platební příkaz nebyl doručen oprávněnému zástupci. **O b a n i ž š í s o u d y** žalobu zamítly, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: Žalobce spatřuje nesprávné právní posouzení případu v tom, že prvý soud uznal směnečný platební příkaz za správně firmě Sigmund N. doručený, i když doručení stalo se k rukou prokuristy Gustava N. Dle žalobcova mínění nelze pokládati doručení platebního příkazu k rukám prokuristy vůči firmě za platné, protože odporovalo ustanovení § 93 odstavec druhý a § 106 c. ř. s. Dle těchto míst zákona mohou totiž žaloby, pokud se týče (§§ 550 a 559 c. ř. s.) směnečné platební příkazy doručeny býti prokuristovi jen tehdy, týká-li se sporná věc provozování principá-